

Küçük Su Samurunun Okulu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Su Samurunun Okulu

Aysel Banu YAVUZAL

Bir zamanlar, suyun pürüzsüz taşların üzerinden şarkı söyleyerek aktığı bir nehir kıvrımında, Ollie adında genç bir su samuru sıcacık bir yuvada yaşıyordu. Ollie'nin sarı düğmeli küçük mavi bir yeleği ve boynunda gümüş bir düdüğü vardı. Yüzmeyi, su sıçratmayı ve dalmayı çok severdi. Ama bazen, güneş yükseldiğinde, Ollie günlerini paylaşacak biri olsun isterdi.

Bir sabah Ollie, nehir kıyısında Tilly adında bir kaplumbağayla tanıştı. Tilly yaşlı ve bilgeydi; yeşil desenli bir kabuğu ve sıcak kehribar rengi gözleri vardı. Yuvarlak gözlükler ve kırmızı bir atkı takıyor, yanında resim çubukları dolu küçük bir çanta taşıyordu. 'İyi günler,' dedi Tilly. 'Resim yapmayı ve hikâye anlatmayı öğretecek bir yer arıyorum.' Ollie'nin gözleri parladı. 'Ben de yüzmeyi öğretebilirim!'

Böylece Ollie ve Tilly bir nehir okulu açmaya karar verdiler. Kumlu bir kıyısı olan sakin bir kıvrım ve sınıf olarak kullanacakları büyük, düz bir kaya buldular. Ollie, üzerinde bir balık ve bir kalem resmi olan 'Nehir Okulu' yazılı bir tabela astı. Tilly resim çubuklarını ve kâğıt yerine kullanacakları bir yığın pürüzsüz yaprağı çıkardı. 'Buraya herkes hoş gelir,' diye anlaştılar.

Gelen ilk hayvan, Dilly adında küçük bir ördek yavrusuydu. Yüzmeyi öğrenmek istiyordu ama derin sudan korkuyordu. Ollie gülümsedi ve 'Hemen burada, sığ suda başlayacağız,' dedi. Ona ayaklarını nasıl çırpacağını ve başını nasıl yukarıda tutacağını gösterdi. Dilly denedi ama sürekli öne doğru devriliyordu. 'Sorun değil,' dedi Ollie. 'Her yüzücü bir yerden başlar.'

Sonra Ruby adında genç bir tavşan geldi. Resim yapmayı öğrenmek istiyordu ama patileri kıpır kıpırdı ve çizgileri kıvrılıp duruyordu. Tilly ona pürüzsüz bir çubuk verdi ve 'Sevdiğin bir şey çizelim,' dedi. Ruby bir havuç çizdi ama havuç bir kıvrıma benziyordu. 'Bu bir başlangıç,' dedi Tilly nazikçe. 'Sanat pratik ister, pratik de zaman.' Ruby iç çekti ama denemeye devam etti.

İkinci gün, Moe adında utangaç bir köstebek nehir okuluna geldi. Hikâye anlatmayı öğrenmek istiyordu ama başkalarının önünde konuşmaktan heyecanlanıyordu. Tilly onunla bir söğüt ağacının altına oturdu ve 'Bana yeraltındaki evinle ilgili bir hikâye anlat,' dedi. Moe karanlık tüneller ve kıpır kıpır solucanlar hakkında fısıldadı. Tilly dinledi ve gülümsedi. 'Bu harika bir hikâye,' dedi. 'Hem de ne güzel anlattın.'

Günler geçtikçe nehir okuluna daha çok hayvan geldi. Bazıları hızlı öğrendi, tıpkı hemen yüzmeye atlayan kurbağa gibi. Bazıları yavaş öğrendi, tıpkı tek bir daire çizmek için bütün sabahı harcayan salyangoz gibi. Ama Ollie ve Tilly kimseyi acele ettirmedi. 'Herkes kendi yolunda öğrenir,' dedi Tilly. 'Ve bu çok güzel.'

Ollie, Dilly adlı ördek yavrusunun hâlâ derin sudan korktuğunu fark etti. Bu yüzden ona özel bir ders hazırladı. Bir kütüğü iple bağlayıp suda yüzdürdü ve Dilly'nin ayaklarını çırparken ona tutunmasını sağladı. 'Yapabilirsin,' diye tezahürat yaptı. Dilly çırpı da çırpı ve kısa süre sonra tek başına yüzmeye başladı. 'Başardım!' diye vakladı. Ollie sevinçle düdüğünü çaldı.

Tilly, Ruby adlı tavşanın kıvrık çizgilerinden dolayı sinirlendiğini gördü. Bu yüzden Ruby'ye ucu daha yumuşak bir çubuk verdi ve ona büyük, yavaş daireler çizmeyi gösterdi. 'Bırak patin bir bulut gibi hareket etsin,' dedi Tilly. Ruby denedi ve daireleri daha yuvarlak oldu. 'Bak!' diye ciyaktı. 'Bu bir güneş!' Tilly başını salladı. 'Çizmenin kendi yolunu buldun.'

Moe adlı köstebek hâlâ hikâye anlatmaktan utanıyordu. Tilly, hikâyelerini dost canlısı bir kayaya anlatmasını önerdi. Moe her gün pratik yaptı, kayaya fısıldadı. Yavaş yavaş sesi yükseldi. Bir gün, kayıp bir böceği kurtaran cesur bir köstebek hakkında bütün sınıfa bir hikâye anlattı. Herkes alkışladı. Moe'nun yüzü güldü. 'Başardım!' dedi.

Bir öğleden sonra büyük bir fırtına çıktı. Nehir yükseldi ve okulun düz kayası suyla kaplandı. Hayvanlar endişelendi. 'Ne yapacağız?' diye sordu Dilly. Ollie ve Tilly birbirlerine baktılar. 'Birlikte çalışacağız,' dedi Ollie. 'Okulumuzu daha yüksek bir yere taşıyabiliriz.' Bütün hayvanlar resim çubuklarını ve yaprakları büyük bir meşe ağacının altındaki kuru bir yere taşımaya yardım etti.

Fırtına geçti ve güneş çıktı. Nehir okulu yüksek bir yerde güvendeydi. Ama şimdi hayvanlar yeni bir sorunla karşılaştı: suya giden yol çamurlu ve kaygandı. 'Yüzmeyi nasıl pratik yapacağız?' diye sordu Ruby. Tilly gülümsedi. 'Taşlardan bir yol yapabiliriz.' Böylece herkes birlikte çalıştı, taşları tek tek yerleştirdi. Salyangoz bile küçük çakıl taşları bularak yardım etti.

Yeni taş yol sayesinde hayvanlar suya güvenle ulaşabildi. Ollie sakın sığ suda yüzmeyi öğretti, Tilly ise meşe ağacının altında resim ve hikâye anlatmayı öğretti. Okul her zamankinden daha hareketliydi. 'Eskisinden daha iyi yaptık,' dedi Ollie. 'Çünkü hepimiz yardım ettik,' dedi Tilly. Ve günü başlatmak için gümüş düdüğü çaldılar.

Mevsimler deęiřtikçe hayvanlar öğrendi ve büyüdü. Dilly kendine güvenen bir yüzücü oldu, nehir boyunca süzöldü. Ruby nehir kıyısının çiçekler ve kelebeklerle dolu güzel resimlerini çizdi. Moe herkesi güldüren ve düşündüren hikâyeler anlattı. Ve nehir okuluna gelen her yeni hayvan, kendisi için özel hazırlanmış bir ders buldu.

Ollie ve Tilly öğrencilerini gururlu kalplerle izledi. 'Herkes farklı öğrenir,' dedi Ollie. 'Ve bu çok güzel,' dedi Tilly. Bazı hayvanların hızlı, bazılarının yavaş öğrendiğini biliyorlardı ama hepsi nehir okulunda hoş karşılanıyordu. Küçük su samuru ve bilge kaplumbağa, her hayvanın büyüyebileceği mutlu bir yer yaratmıştı.

Ve böylece kıvrımdaki nehir okulu neşeli bir yer olarak kaldı. Su pürüzsüz taşların üzerinden şarkı söylüyor, söğüt ağacı sallanıyordu. Ollie mavi yeleğini ve gümüş düdüğünü, Tilly ise kırmızı atkısını ve gözlüklerini takıyordu. Öğrenmeye gelen her hayvanı hoş karşıladılar. Çünkü nehir okulunda herkes kendi yolunda öğrenir ve bu çok güzeldir.